

Preek op de 4^e zondag van Pasen (B) Roepingenzondag

Het gebeurde jaren geleden op een zaterdagmorgen op de markt in Winterswijk, waar ik toen pastoor was. Toen ik even op mijn beurt stond te wachten bij de groenteman, hoorde ik opeens een kinderstem roepen: *Hee, pastooooor!* Ik draaide me om en keek in de glunderende ogen van een jongetje dat drie weken eerder zijn eerste communie had gedaan. Voordat ik iets kon zeggen, zei die jongen tegen zijn moeder: *Zie je wel, het is de pastoor van de kerk!* Misschien had hij me niet helemaal goed herkend van achteren, maar toen hij me riep en ik reageerde, toen wist hij het zeker. Wat een slim kereltje: gewoon roepen en maar zien wat de reactie zal zijn.

Eigenlijk is dat het meest wezenlijke van een christelijke roeping: dat er Iemand is die je bij je naam roept. Iemand die je kent, die van je houdt en die je aandacht vraagt. Dat lezen we ook in het evangelie van vandaag waar Jezus van zichzelf zegt: *Ik ben de goede herder. Ik ken de mijnen en de mijnen kennen Mij, zoals de Vader Mij kent en Ik de Vader ken (Joh. 10,14).* Hij heeft oog en oor voor zijn schapen en kent ze bij name. Hij houdt van hen en wil zijn leven voor hen geven. Dat is de goede herder. Heel anders dan een huurling, die alleen maar uit is op eigen voordeel en voor wie de kudde niet meer is dan een middel is om zijn doel te bereiken.

Nee...dan Jezus. Hij is de goede Herder. Hem kun je vertrouwen. Hij is degene die je leven richting en perspectief geeft. Hij roept ons allemaal bij onze naam., heel persoonlijk: om bij Hem te horen en met Hem te leven.

Eerlijk gezegd is het vandaag de dag niet gemakkelijk die roepstem te horen. Het vraagt van ons openheid en luisterbereidheid. Want de stem van God is niet de enige stem die onze aandacht vraagt. Er zijn in ons hart ook nog andere stemmen die minstens even hard roepen: de stem van het grote geld en van het aanzien, de stem van amusement en plezier, de stem van het snelle succes. En de kans dat die stem harder klinkt dan die van God is levensgroot aanwezig. Toch blijft Hij roepen, hoe hard het lawaai er omheen ook is. Hij blijft roepen, ook al reageren we niet direct. Hij roept ons persoonlijk bij onze naam. Hij vraagt onze aandacht.

We hebben eigenlijk geen kans meer om weg te lopen en ons af te wenden als we beseffen hoe persoonlijk Hij ieder van ons roept. Maar dan is het wel nodig andere stoorzenders en lawaaimakers uit te schakelen en stil te worden. Dan ontstaat er een innerlijke rust, waarin we de stem van God kunnen verstaan. En die stem van God, die klinkt in ons hart, die moeten we volgen. We moeten antwoord te geven op die roepstem door te doen wat God van ons vraagt. En dat is voor ieder van ons verschillend.

Ik kan me nog herinneren hoe de gedachte aan het priesterschap voor het eerst in mij opkwam. Het was de pastoor van onze parochie die een groot voorbeeld was. In hem zag ik iemand die ik ook wilde zijn. Als ik hem hoorde preken werd ik geraakt door de concreetheid van het evangelie en als hij de Mis deed voelde ik dat ik dat er meer aan de hand was. Het was juist die pastoor die mij, door de manier waarop hij priester was, op het spoor bracht van mijn roeping.

Na jaren van studie en vorming werd ik in de kathedraal van Utrecht tot priester gewijd, nu bijna 12 jaar geleden. Daar werd mij heel duidelijk wat roeping ten diepste is. Ik heb me niet gemeld met de mededeling dat ik gewijd wilde worden. Nee, ik werd geroepen, bij mijn naam. Dat voelde heel bijzonder. Ik werd geroepen om een stap naar voren te doen. Om uit de mensen te komen en apart te gaan staan. Ja, hier ben ik. Dat was het antwoord. Met hart en

ziel. Zoals ook de profeten uit het Oude Testament het hebben uitgesproken: Jesaja en Jeremia en Samuel. *Hier ben ik. Hier ben ik om uw wil te doen.* Vanaf dat moment mag ik als priester dienstbaar zijn aan de verkondiging van het Evangelie en Christus in persoon vertegenwoordigen tijdens het vieren van de Eucharistie. Ik mag in zijn Naam zonden vergeven en mensen (weer) met Hem in contact brengen. Ik mag troosten en bemoedigen waar mensen verdriet hebben, bij ziekte en dood, maar ook delen in hun blijdschap en hoop als het leven wordt gevierd. Niet uit eigen verdienste, maar in persona Christi. Elke dag opnieuw ben ik de Heer dankbaar dat Hij mij geroepen heeft om zijn instrument te zijn in deze wereld.

Je zou je natuurlijk kunnen laten ontmoedigen door de tijd waarin we leven. De Kerk en ook het priesterschap bevinden zich in zwaar weer. We zijn geconfronteerd met afschuwelijke verhalen over het misbruik in onze Kerk en met de manier waarop daar soms mee is omgegaan. We hebben een collectieve verontwaardiging en woede ervaren in de media en bij mensen. Mensen schrijven zich uit of laten het afweten. Nee, het is geen tijd waarin het gemakkelijk is te kiezen voor het priesterschap.

Toch zou ik tot alle jonge mensen willen zeggen: *Laat je niet ontmoedigen. Laat je niet gek maken door deze wereld en haar ideeën. Laat je niet in verwarring brengen door menselijke tekortkomingen. Luister naar je hart. Luister naar de stem van God en probeer te verstaan wat Hij van je vraagt.* Of zoals de zalige paus Johannes Paulus II het zo treffend zei: *Wees niet bang. Open je hart voor Christus.*

Onze Kerk heeft priesters nodig, dat mag duidelijk zijn. Ondanks de inzet van veel toegewijde en hardwerkende pastorale beroepskrachten en vrijwilligers kan de Kerk niet zonder mensen die Jezus Christus in persoon vertegenwoordigen in Woord en Sacrament. We hebben behoefte aan mensen die het Woord van God verkondigen, zoals Petrus deed in de eerste lezing. We hebben priesters nodig die ons door de sacramenten Gods liefde en barmhartigheid willen meegeven. Maar ze groeien niet aan een boom in de tuin van de Maliebaan. We kunnen natuurlijk blijven wijzen naar het bisdom en roepen dat ze voor priesters moeten zorgen. Maar zo werkt het niet. We moeten bidden om nieuwe priesters. Jezus zegt het ons zelf: *De oogst is groot, maar arbeiders zijn er weinig. Vraag daarom de Heer van de oogst om arbeiders om te oogsten.* Nieuwe priesters zullen er alleen komen als er een gemeenschap is die er om vraagt, waar ze welkom zijn en waar ze met gebed worden ondersteund. Daarom ook heeft onze paus dit jaar bijzonder aangedrongen op het gebed om roepingen in gezinnen, parochies en gebedskringen. Gezinnen en parochies zullen plaatsen moeten zijn waar mensen kunnen groeien in een oprechte vriendschap met de Heer.

Laten we daarom vandaag met klem bidden om roepingen tot het priesterschap. Dat er ook in onze tijd jonge mannen mogen zijn die Gods roepstem verstaan en die durven zeggen: *Hier ben ik, Heer. Hier ben ik om uw wil te doen!*